

Sygn. akt I C 1737/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie, I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Joanna Dalba

Protokolant aplikant aplikacji ogólnej Michał Rączkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2014 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 4.100,- zł. (słownie: cztery tysiące sto złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 maja 2012 r. do dnia zapłaty;
2. w pozostałym zakresie powództwo oddala;
3. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 1.184,57 zł. (słownie: jeden tysiąc sto osiemdziesiąt cztery złote i pięćdziesiąt siedem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 552,- zł. (słownie: pięćset pięćdziesiąt dwa złote) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
4. zasądza od powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 49,36,- zł. (słownie: czterdzieści dziewięć złotych i trzydzieści sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 48,- zł. (słownie: czterdzieści osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
5. nakazuje zwrócić pozwanemu (...) S.A. z siedzibą w W. ze Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie kwotę 500,- zł (słownie: pięćset złotych) z zaliczki na biegłego zaksięgowanej pod pozycją (...) tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet opinii biegłego;
6. nakazuje zwrócić powodowi (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. ze Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie kwotę 52,42 zł (słownie: pięćdziesiąt dwa złote i czterdzieści dwa grosze) z zaliczki na biegłego zaksięgowanej pod pozycją (...) tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet opinii biegłego.

Sygn. akt: I C 1737/13

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym w dniu 18 marca 2013 roku powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością – reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego J. A. (pełnomocnictwo – k. 5) wniosła o zasądzenie od (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 4.454,91 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 maja 2012 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska powód podał, iż wymieniona kwota stanowi ubytek na wartości pojazdu, jako różnicy wartości pojazdu sprzed kolizji drogowej z dnia 11 kwietnia 2012 r. a wartości pojazdu po dokonaniu naprawy (**pozew z załącznikami – k. 1 – 54**).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 11 kwietnia 2013 r. Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie nakazał pozwanemu (...) S.A. z siedzibą w W., aby zapłacił powodowi żadaną pozwem kwotę 4.454,91 złotych wraz z odsetkami od dnia 24 maja 2012 r. do dnia zapłaty a także kwotę 655,75 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w terminie 2 tygodni albo wniósł w tym terminie sprzeciw do Sądu. (**nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym – k. 55**)

W sprzeciwie od ww. orzeczenia złożonym w dniu 06 maja 2013 r. pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. – reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika r. pr. W. P. (pełnomocnictwo – k. 61) - wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. W uzasadnieniu swojego stanowiska strona pozwana wskazała, iż w wyniku postępowania likwidacyjnego wypłaciła powodowi odszkodowanie w łącznej kwocie 29.461,88 złotych tytułem kosztów naprawy pojazdu a dalsze żądania powoda są nieuzasadnione i nieudowodnione. Pozwana podniosła ponadto, że powód miał możliwość wyboru warsztatu dokonującego naprawy, w tym również przez producenta pojazdu, w związku z czym nie ponosi odpowiedzialności za dokonanie naprawy niezgodnie z technologią zalecaną przez producenta pojazdu (**sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 55**).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. jest właścicielem samochodu M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) (**bezsporne, potwierdzone kopią dowodu rejestracyjnego – k. 16 - 18**).

Powód zgłosił (...) S.A. z siedzibą w W. szkodę majątkową polegającą na uszkodzeniu jego samochodu w dniu 11 kwietnia 2011 r. Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie OC w (...). Zgłoszenie zostało zarejestrowane pod numerem (...), natomiast po zakończeniu postępowania likwidacyjnego (...) wypłaciło na rzecz (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. łączną kwotę 29.461,88 zł (**bezsporne, zgłoszenie szkody k. 32 - 35, pismo o przyznaniu odszkodowaniu k. 44 - 45**).

Pismem z dnia 14 stycznia 2013 r. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wezwała (...) S.A. do wypłaty dodatkowej kwoty 4.454,91 zł, stanowiącej utratę wartości samochodu przed dniem kolizji z dnia 11 kwietnia 2012 r. a wartością pojazdu po dokonaniu wszelkich napraw spowodowanych kolizją (**wezwanie do wypłaty k. 215**).

Wartość rynkowa samochodu marki M. (...) nr rej. (...) przed dniem powstania szkody wynosiła 114.000 zł, wartość naprawionego pojazdu w oparciu o zakres i sposób dokonanej naprawy wynosi 109.900,00 zł, natomiast rynkowy ubytek wartości pojazdu wyniósł 4.100,00 zł (**opinia biegłego – k. 236 - 240**).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzone w aktach sprawy dokumenty, których prawdziwość i wiarygodność nie nasuwała żadnych wątpliwości i nie była kwestionowana przez strony. Sąd dał wiarę załączonym do akt sprawy dokumentom, gdyż ich prawdziwość i wiarygodność w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału nie nasuwa żadnych wątpliwości i nie była kwestionowana przez żadną ze stron oraz nie ujawniły się wobec nich wątpliwości co do ich prawdziwości lub autentyczności. Sąd oparł się również na okolicznościach przyznanych

przez strony, które zgodnie z art. 229 k.p.c. nie wymagają przeprowadzenia dowodów. Sąd poczynił ustalenia faktyczne także w oparciu o wnioski z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej P. L..

Sąd podzielił wnioski zawarte w ww. opinii, albowiem zostały ona sporządzona rzetelnie i dokładnie. Udziela wyczerpujących odpowiedzi na zadane pytania, jest logiczna, spójna i pozbawiona nieścisłości, przy czym została poprzedzona opisem przeprowadzonych badań. Nie zachodzą przy tym żadne powody osłabiające zaufanie do wiedzy, kompetencji, doświadczenia czy bezstronności sporządzającego ją biegłego. W ocenie Sądu, zaprezentowana argumentacja, wykazała prawidłowość dokonanych przez biegłego ustaleń i uzasadniała w pełni przyjęte stanowisko oraz sposoby rozumowania.

Ostatecznie wskazać należy, że zarówno zaistnienie zdarzenia, odpowiedzialność pozwanego, wypłata określonej kwoty z tytułu odszkodowania jak i zakres uszkodzeń pojazdu powoda nie był między stronami sporny.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Przy czym w myśl § 4 tego przepisu uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Poza powyższym unormowaniem problematyka umów odpowiedzialności cywilnej uregulowana jest w przepisach szczególnych, tj. w przepisach ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.). Stosownie do przepisu art. 34 ust. 1 tejże ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczeniem tym objęta jest odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 powołanej ustawy).

W przedmiotowej sprawie pozwana nie kwestionowała swojej odpowiedzialności z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zawartej ze sprawcą przedmiotowej szkody. Sporna pozostawała natomiast kwestia odszkodowania na rzecz powoda w związku z ubytkiem na wartości pojazdu, jako różnicy wartości pojazdu z przed kolizji drogowej z dnia 11 kwietnia 2012 r. a wartości pojazdu po dokonaniu naprawy.

Zasadne jest przywołać, że w obowiązkowym ubezpieczeniu komunikacyjnym OC ma zastosowanie zasada pełnego odszkodowania wyrażona w art. 361 k.c., a ubezpieczyciel z tytułu odpowiedzialności gwarancyjnej wypłaca poszkodowanemu świadczenie pieniężne w granicach odpowiedzialności sprawczej posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego (art. 822 § 1 k.c.). Suma pieniężna wypłacona przez ubezpieczyciela nie może być jednak wyższa od poniesionej szkody (art. 824¹ § 1 k.c.). Poszkodowany może zatem domagać się od podmiotu odpowiedzialnego (zakładu ubezpieczeń) odszkodowania obejmującego koszty prac naprawczych, w wyniku których uszkodzony samochód doprowadzony zostaje do stanu technicznej używalności odpowiadającej stanowi przed uszkodzeniem.

Zgodnie z art. 363 § 1 i § 2 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili.

Jak trafnie zauważa Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 lutego 2002 r. w sprawie o sygn. akt V CKN 903/00 gdyby koszt naprawy samochodu był znacznie wyższy od wartości samochodu przed uszkodzeniem, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do kwoty odpowiadającej różnicy wartości samochodu sprzed i po wypadku. W niniejszej sprawie, jednak, zważywszy na opinie biegłego, koszty naprawy nie przewyższały tej wartości, tym samym zasadne było pełne skompensowanie szkody poprzez ich zwrot powodowi. (LexPolonica nr 355826)

Wskazać przy tym należało, że w orzecznictwie dominuje stanowisko, iż roszczenie o świadczenie należne od zakładu ubezpieczeń w ramach ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została dokonana (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00, LEX nr 55515, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 22 lutego 2007 r., I ACa 1179/06, LEX nr 298601). Sąd zważył, że nie ulega wątpliwości, iż w przypadku gdy pojazd był naprawiany w związku z wypadkiem, to jego cena ulega obniżeniu. Poszkodowany, który żąda przywrócenia stanu poprzedniego pojazdu, nawet jeżeli otrzymuje odszkodowanie wypłacone przez ubezpieczyciela, który pokrywa koszty naprawy i nowych części z reguły nie tylko nie zyskuje, ale biorąc pod uwagę wartość pojazdu jako całości może, gdyby chciał go sprzedać, ponieść stratę. Zdaniem Sądu poszkodowany ma zatem prawo oczekiwać, iż otrzyma od ubezpieczyciela kwotę, która obejmuje także ubytek na wartości pojazdu, jako różnicy wartości pojazdu z przed kolizji drogowej z dnia 11 kwietnia 2012 r. a wartości pojazdu po dokonaniu naprawy.

Jak wynikało ze sporządzonej na potrzeby niniejszej sprawy opinii P. L., biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej, wartość rynkowa samochodu marki M. (...) nr rej. (...) przed dniem powstania szkody wynosiła 114.000 zł, natomiast wartość przedmiotowego pojazdu po kolizji z dnia 11 kwietnia 2012 roku, w oparciu o zakres i sposób dokonanej naprawy wynosiła 109.900,00 zł, zatem rynkowy ubytek wartości pojazdu wyniósł 4.100,00 zł.

Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.100,00 zł, tytułem odszkodowania za rynkowy ubytek wartości pojazdu do którego doszło w wyniku kolizji z dnia 11 kwietnia 2012 roku.

Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. (§ 2) Gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Jednakże bezsporną część świadczenia ubezpieczyciel powinien spełnić w terminie przewidzianym w § 1. (§ 3) Umowa ubezpieczenia lub ogólne warunki ubezpieczenia mogą zawierać postanowienia korzystniejsze dla uprawnionego niż określone w paragrafach poprzedzających.

Natomiast stosownie do art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych Zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. 2. W przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. W terminie, o którym mowa w ust. 1, zakład ubezpieczeń zawiadamia na piśmie uprawnionego o przyczynach niemożności zaspokojenia jego roszczeń w całości lub w części, jak również o przypuszczalnym terminie zajęcia ostatecznego stanowiska względem roszczeń uprawnionego, a także wypłaca bezsporną część odszkodowania.

Ponadto, jak zgodzić należy się z poglądem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 16 grudnia 2011r. w sprawie o sygn. akt V CSK 38/11 (1.) R. legis art. 14 ustawy z 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, podobnie jak i art. 817 k.c., opiera się na uprawnieniu do wstrzymania wypłaty odszkodowania w sytuacjach wyjątkowych, gdy

istnieją niejasności odnoszące się do samej odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości szkody. Ustanawiając krótki termin spełnienia świadczenia ustawodawca wskazał na konieczność szybkiej i efektywnej likwidacji szkody ubezpieczeniowej. Po otrzymaniu zawiadomienia o wypadku ubezpieczyciel lub Fundusz - jako profesjonalista korzystający z wyspecjalizowanej kadry i w razie potrzeby z pomocy rzeczoznawców (art. 355 § 2 k.c.) - obowiązany jest do ustalenia przesłanek swojej odpowiedzialności, czyli samodzielnego i aktywnego wyjaśnienia okoliczności wypadku oraz wysokości powstałej szkody. Nie może też wyczekiwać na prawomocne rozstrzygnięcie sądu. Bierne oczekiwanie ubezpieczyciela na wynik toczącego się procesu naraża go na ryzyko popadnięcia w opóźnienie lub zwłokę w spełnieniu świadczenia odszkodowawczego. Rolą sądu w ewentualnym procesie może być jedynie kontrola prawidłowości ustalenia przez ubezpieczyciela wysokości odszkodowania. (2.) Odsetki, zgodnie z art. 481 k.c., stanowią opartą na uproszczonych zasadach rekompensatę typowego uszczerbku majątkowego doznanego przez wierzyciela wskutek pozbawienia go możliwości czerpania korzyści z należnego mu świadczenia pieniężnego. (LEX nr 1129170)

Sąd podziela także stanowisko wyrażone w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2012r. w sprawie o sygn. akt V CSK 57/11, zgodnie z którym rozmiar szkody, a tym samym wysokość zgłoszonego żądania podlega weryfikacji w toku procesu, nie zmienia to jednak faktu, że chodzi o weryfikację roszczenia wymagalnego (LexPolonica nr 3928599).

Zgodnie z treścią art. 481 § 1, § 2 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

Przy czym rozstrzygnięcie w przedmiocie odsetek ustawowych oparto na art. 481 § 1 i 2 k.c.

Sąd zważył też, że jak wynika z akt szkody, powód dokonał zgłoszenia szkody pozwanemu w dniu 17 kwietnia 2012 r. Zatem 30 dniowy okres na przeprowadzenie postępowania likwidacyjnego i wypłatę odszkodowania upłynął w dniu 17 maja 2012 r. Powód domagał się zaś odsetek ustawowych od dnia 24 maja 2012 r.

Sąd więc orzekł zgodnie z żądaniem pozwu, albowiem nie mógł orzec o wcześniejszej dacie naliczania odsetek, gdyż prowadziłoby to do orzeczenia ponad żądanie pozwu.

W świetle powyższego, wzięwszy pod uwagę wyceny zamieszczone w opinii biegłego, Sąd w 92 % uwzględnił żądanie powoda odnośnie należności głównej na podstawie przywołanych powyżej przepisów i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.100,00 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od tej kwoty od dnia 24 maja 2012 roku do dnia zapłaty.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w pkt. 1 wyroku.

Zgodnie z pkt. 2 wyroku, Sąd oddalił powództwo w zakresie dochodzonej kwoty wyższej niż 4.100 zł.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu oparto na przepisie art. 100 k.p.c., który stanowi, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

Powód dochodził w niniejszym postępowaniu kwoty 4.454,91 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 24 maja 2012 roku. Sąd zasądził w wyroku kwotę 4.100,00 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 24 maja 2012 do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie powództwo zostało oddalone. Powód wygrał zatem proces w 92 %. Przyjmując tę samą zasadę obliczenia uznać należy, że pozwany wygrał sprawę w 8 %.

Mając powyższe na uwadze Sąd w punkcie 3 wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.184,57 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 552,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz w pkt. 4 wyroku

zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 49,36 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 48,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

W toku procesu Sąd, wezwał pozwanego do uiszczenia zaliczki na wynagrodzenie pracy biegłego. W wyniku braku przedłożenia opinii przez biegłego, niewykorzystaną zaliczkę Sąd nakazał zwrócić pozwanemu zgodnie z pkt. 5 wyroku.

Zgodnie z pkt. 6 wyroku, Sąd nakazał wypłacić na rzecz powoda, kwotę zaliczki pobranej na wynagrodzenie pracy biegłego, pomniejszoną o przyznaną kwotę wynagrodzenia biegłego w wysokości 447,58 zł, w związku z czym zasądzono na rzecz powoda zwrot kwoty 52,42 zł.

Mając powyższe na względzie, Sąd orzekł jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron.